

Bressolant

les nostres cançons de bressol

Mareta, mareta

És una de les més reconegudes en l'àmbit valencià. Encara que per la temàtica i l'estructura esdevé una mostra estranya dins del conjunt de cançons de bressol que presenta el cançoner valencià.

Tant el rigor formal com el manteniment d'un únic fil temàtic al llarg de la cançó, sembla indicar un possible origen culte de la peça, perquè no es tracta d'una cançó de bressol autèntica sinó que pareix que qui la va compondre va imitar els trets que les cançons de bressol presentaven i temps després la seua popularitat ha fet que siga considerada una cançó de bressol més del repertori tradicional.

Possiblement l'element més destacable d'aquesta cançó siga la inversió de papers que es produeix entre els actors de l'escena. Observeu com en aquesta cançó és el xiquet o la xiqueta qui pren el paper d'interpret i canta a la mare per tal de demanar-li una recompensa o premi. Com aquesta seria una escena surrealista, l'emissor tracta de justificar-ho endinsant-nos en el món dels somnis on tot és possible.

Un altre aspecte interessant que podreu comprovar és com aquesta composició esdevé una síntesi perfecta de les cançons de bressol. Si deixem a banda la primera estrofa que actua de contextualització, trobem que la segona estrofa és una descripció dels trets de la nina; la segona estrofa explica el procés d'adormir la nina, i en la tercera és el xiquet o la xiqueta qui entona una altra cançó. És a dir, en cada una de les estrofes trobem un exemple dels principals temes que presenten les cançons de bressol.

Tot seguit presentem dues variants més de la mateixa cançó:

Bressolant

les nostres cançons de bressol

Variants

Mareta, mareta,
Hui que és el meu sant,
Compra'm la nineta
No em faces plorar.

Mareta, mareta
No em faces plorar,
Compra'm la nineta
Que hui és el meu sant.

Que tinga la nina
Bonicos els ulls,
La cara molt fina
I els cabells molt rulls.

Que tinga la nina
Hermosos els ulls,
La cara molt fina
I els cabells molt rulls.

I en tanta alegria
Jo li cantaré
Una cançoneta
Que a penes diré.

Marieta, Marieta,
Jo et cantaré
Una cançoneta
Que t'adormiré.

Adorm-te nineta,
Dorm si tens son.
Adorm-te enseguida
Non, non, non, non.
(Benimodo)

Dorm-te nineta,
Dorm si tens son.
Dorm-te nineta,
Dorm si tens son
(Aigües)

Podeu observar com el principal canvi es troba en el motiu que espanta la xiqueta i que en aquestes dues variants està relativament justificat al tractar-se del sant de la criatura, mentre que en la variant que presentem al disc aquest detall ha sigut substituït per la necessitat d'emmarcar la cançó dins del món oníric.